

Sygn. akt VII AGa 33/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSA Mariusz Łodko

Sędziowie: SA Jolanta de Heij-Kaplińska

SO del. Tomasz Szczurowski (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Mikiciuk

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. (...) (...) (...) z siedzibą w M. (W.)

przeciwko (...) spółce jawnej w B.

o ochronę wzorów wspólnotowych i o roszczenia z nieuczciwej konkurencji

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych

z dnia 14 marca 2016 r., sygn. akt XXII GWwp 22/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od P. (...) (...) (...) z siedzibą w M. (W.) na rzecz (...) spółki jawnej w B. kwotę 1 260 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Tomasz Szczurowski Mariusz Łodko Jolanta de Heij-Kaplińska

Sygn. akt VII AGa 33/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 września 2014 r. spółka akcyjna prawa włoskiego P. (...) (...) (...) z siedzibą w L. i P. W. prowadzący działalność gospodarczą jako wspólnik spółki cywilnej (...) cywilna w K. wnieśli o:

1. zakazanie pozwanej spółce, działającej wówczas pod firmą (...), L. J., (...) spółce jawnej w B. z siedzibą w B. naruszania przysługujących stronie powodowej praw z rejestracji w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. wzorów wspólnotowych poprzez zakazanie spółce (...), L. J., (...) spółka jawna z siedzibą w B. wprowadzania do obrotu, oferowania, składowania w celu wprowadzania do obrotu, w tym za pośrednictwem Internetu, następujących towarów:

a) bukietów w formie stożka wykonanych z kolorowych cukierków – żelków owiniętych krepiną, charakteryzujących się tym, że stanowią barwną kompozycję złożoną z cukierków – żelków ułożonych w sposób fantazyjny u góry bukietu zwężonego u dołu i uformowanego w uchwyt, tj. bukietów tożsamyh ze wzorami wspólnotowymi zarejestrowanymi na rzecz P. w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. pod numerem (...) - (...),

b) bukietów w formie stożka wykonanych z kolorowych cukierków - żelków owiniętych krepiną, charakteryzujących się tym, że stanowią barwną kompozycję złożoną z cukierków – żelków ułożonych w sposób fantazyjny u góry bukietu zwężonego u dołu i uformowanego w uchwyt, tj. bukietów tożsamyh ze wzorami wspólnotowymi zarejestrowanymi na rzecz P. w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. pod numerem (...) - (...),

c) bukietów w formie stożka wykonanych z kolorowych cukierków - żelków owiniętych krepiną, charakteryzujących się tym, że stanowią barwną kompozycję złożoną z cukierków – żelków ułożonych w sposób fantazyjny u góry bukietu, tj. bukietów tożsamyh ze wzorami wspólnotowymi zarejestrowanymi na rzecz P. W. w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. pod numerem (...) - (...),

d) bukietów w formie stożka wykonanych z kolorowych cukierków - żelków owiniętych krepiną, charakteryzujących się tym, że stanowią barwną kompozycję złożoną z cukierków – żelków ułożonych w sposób fantazyjny u góry bukietu, tj. bukietów tożsamyh ze wzorami wspólnotowymi zarejestrowanymi na rzecz P. W. w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. pod numerem (...) - (...),

e) bukietów w formie stożka wykonanych z kolorowych cukierków - żelków owiniętych krepiną, charakteryzujących się tym, że stanowią barwną kompozycję złożoną z cukierków – żelków ułożonych w sposób fantazyjny u góry bukietu, tj. bukietów tożsamyh ze wzorami wspólnotowymi zarejestrowanymi na rzecz P. W. w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. pod numerem (...) - (...);

2. zakazanie pozwanej spółce działającej wówczas pod firmą (...), L. J., (...) spółce jawnej w B. z siedzibą w B. używania zarejestrowanych na rzecz strony powodowej wskazanych w pkt. 1 a) – e) powyżej wzorów wspólnotowych w dokumentach handlowych i reklamie, w tym na stronach internetowych pośrednio lub bezpośrednio związanych z prowadzoną przez stronę pozwaną działalnością gospodarczą;

3. nakazanie pozwanej spółce działającej wówczas pod firmą (...), L. J., (...) spółce jawnej w B. z siedzibą w B. usunięcia skutków niedozwolonych działań przez:

a) zniszczenie wszystkich stanowiących własność strony pozwanej bukietów w formie stożka wykonanych z kolorowych cukierków – żelków owiniętych krepiną, charakteryzujących się tym, że stanowią barwną kompozycję złożoną z cukierków – żelków ułożonych w sposób fantazyjny u góry bukietu zwężonego u dołu i uformowanego w uchwyt,

b) zniszczenie wszelkich i wszystkich materiałów reklamowych, ofert handlowych i innych dokumentów stanowiących promocję lub ofertę sprzedaży przez stronę pozwaną bukietów w formie stożka wykonanych z kolorowych cukierków – żelków owiniętych krepiną, charakteryzujących się tym, że stanowią barwną kompozycję złożoną z cukierków – żelków ułożonych w sposób fantazyjny u góry bukietu zwężonego u dołu i uformowanego w uchwyt;

4. zakazanie pozwanej spółce działającej wówczas pod firmą (...), L. J., (...) spółce jawnej w B. z siedzibą w B. dopuszczania się czynów nieuczciwej konkurencji w postaci kopiowania gotowych wyrobów oraz naśladownictwa, przez orzeczenie zakazu kopiowania zewnętrznego gotowych wyrobów oraz naśladownictwa, przez orzeczenie zakazu kopiowania zewnętrznego kształtu, wprowadzania do obrotu, oferowania, składowania, importu i eksportu, zarówno w ich obecnym kształcie, jak i kształcie ludzko podobnym, towarów w postaci bukietów w formie stożka wykonanych z kolorowych cukierków – żelków owiniętych krepiną, charakteryzujących się tym, że stanowią barwną kompozycję złożoną z cukierków – żelków ułożonych w sposób fantazyjny u góry bukietu, zwężonego u dołu i uformowanego w uchwyt;

5. zakazanie pozwanej spółce działającej wówczas pod firmą (...), L. J., (...) spółce jawnej w B. z siedzibą w B. naruszania praw autorskich P. W. poprzez orzeczenie zakazu powielania utworów w postaci bukietów w formie stożka wykonanych z kolorowych cukierków – żelków owiniętych krepiną, charakteryzujących się tym, że stanowią barwną kompozycję złożoną z cukierków – żelków ułożonych w sposób fantazyjny przy pomocy rozwiązania polegającego na mocowaniu poszczególnych elementów bukietu w postaci kółka z otworami, a także zakazanie wprowadzania egzemplarzy tych utworów do obrotu oraz zakazu publicznego udostępniania utworów, w szczególności poprzez umieszczanie ich w Internecie, na folderach reklamowych i instrukcjach, w prasie oraz na jakichkolwiek materiałach reklamowych strony pozwanej;

6. nakazanie pozwanej spółce działającej wówczas pod firmą (...), L. J., (...) spółce jawnej w B. z siedzibą w B. podania do publicznej wiadomości - w razie uwzględnienia powództwa, informacji o orzeczeniu w trybie przewidzianym w art. 287 ust. 2 p.w.p. poprzez wyświetlenie komunikatu o następującej treści:

Wyrokiem wydanym w dniu [...] Sąd Okręgowy w Warszawie zakazał spółce (...), L. J., (...) Spółka Jawna z siedzibą w B. naruszania przysługujących (...) praw z rejestracji wzorów wspólnotowych zarejestrowanych w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego a A. pod numerami (...)- (...), (...)- (...) oraz naruszania przysługujących P. W. praw z rejestracji wzorów wspólnotowych zarejestrowanych w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego w A. pod numerami (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...) poprzez zakazanie pozwanemu wprowadzania do obrotu, oferowania, składowania w celu wprowadzania do obrotu bukietów w formie stożka wykonanych z kolorowych cukierków – żelków owiniętych krepiną.

poprzez opublikowanie tekstu oświadczenie na stronach serwisu internetowego (...) (strona główna), w ramce o wielkości co najmniej 760 pikseli x 380 pikseli (ok. 20 cm x 10 cm), czarną czcionką Times New Roman o wielkości 18,66 pikseli, przy przyjęciu, że 16 pikseli = 1 firet, z zachowaniem interlinii 1,5 wiersza, na białym tle, w sposób ciągle widoczny i przesuwających się przy przewijaniu strony w dół lub w górę, capping o wartości co najmniej 3, bez opatrywania oświadczenia jakimkolwiek komentarzem, w terminie 5 dni od uprawomocnienia się wyroku, przy czym oświadczenie powinno być opublikowane w sposób zapewniający jego dostępność po otwarciu strony bez konieczności dokonywania jakichkolwiek innych czynności przez odwiedzających stronę oraz wykorzystania mechanizmów powodujących automatyczne zamknięcie ramki zawierającej oświadczenie, nieprzerwane przez okres dwóch miesięcy;

7. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pismem z 20 listopada 2014 r. strona powodowa dokonała przedmiotowej zmiany powództwa, wnosząc również o:

1. zakazanie pozwanej spółce dopuszczania się czynów nieuczciwej konkurencji w postaci oznaczania gotowych wyrobów oznaczeniem (...) poprzez orzeczenie zakazu wprowadzania do obrotu, oferowania, składowania, importu i eksportu gotowych wyrobów opatrzonych oznaczeniem (...);

2. nakazanie pozwanej spółce usunięcia skutków niedozwolonych działań przez:

a) zniszczenie wszystkich stanowiących własność strony pozwanej wyrobów opatrzonych oznaczeniem (...),

b) zniszczenie wszelkich i wszystkich materiałów reklamowych, ofert handlowych i innych dokumentów stanowiących promocję lub ofertę sprzedaży przez stronę pozwaną opatrzonych oznaczeniem (...).

W odpowiedzi na pozew pozwana spółka działająca wówczas pod firmą (...), L. J., (...) spółka jawna w B. zażądała oddalenia powództwa i zwrotu kosztów procesu.

W dniu 26 stycznia 2016 r. P. W., M. W. oraz U. F. P. D., L. J., (...) spółka jawna zawarła ugodę, w wyniku której postanowieniem z 7 marca 2016 r. Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w sprawie z powództwa P. W. i M. W..

Wyrokiem z dnia 14 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XXII Wydział - Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych oddalił powództwo (pkt 1) oraz zasądził od P. (...) (...) (...) z siedzibą w M. na rzecz U. F. P. D., L. J., L. P. sp. j. z siedzibą w B. 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i wywody prawne.

P. (...) (...) (...) z siedzibą w L. jest częścią (...) producenta znanych słodyczy i gum do żucia opatrzonych znakami towarowymi m.in.: (...), (...), (...), (...), obecnych w sprzedaży w ponad 150 krajach na całym świecie. Wśród towarów oferowanych przez P. znajdują się bukiety wykonane z cukierków. Bukiety te charakteryzują się m.in. stożkowym kształtem poprzez zastosowanie skojarzenia z bukietem kwiatów oraz umieszczeniem w nich słodyczy np. żelków.

P. (...) (...) (...) służą prawa do:

- wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego ((...)) pod nr. (...) - (...), przedstawiającego opakowanie:

(...).1, (...).2, (...).3,

- wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w (...) pod nr. (...) - (...), przedstawiającego opakowanie:

(...).1

U. F. P. D., L. J., (...) spółka jawna w B. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie dystrybucji słodyczy, wprowadza do obrotu m.in. produkty składające się z pianek marshmallow oraz żelek, które swoim wyglądem przypominają bukiet kwiatowy, tj. (...).

U. F. P. D., L. J., (...) spółka jawna w B. służą prawa do:

- wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w (...) pod nr. (...) - (...), przedstawiającego opakowanie:

(...).1, (...).2, (...).3,

- wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w (...) pod nr. (...) - (...), przedstawiającego opakowanie:

(...).1, (...).2, (...).3,

- wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w (...) pod nr. (...) - (...), przedstawiającego opakowanie:

(...).1, (...).2, (...).3.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że prawdziwość i autentyczność dokumentów prywatnych i urzędowych (złożonych także w formie kopii i odpisów) nie była kwestionowana, mogły one posłużyć do weryfikacji pozostałego materiału dowodowego pod kątem stworzenia łańcucha dowodów niesprzecznych wewnątrznie, wzajemnie, logicznie się dopełniających oraz oceny zasadności dalszych wniosków dowodowych stron, w aspekcie przydatności dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd Okręgowy pominął w pozostałym zakresie przywołane dowody ze złożonych dokumentów, jak również nie przeprowadził dalszych, wnioskowanych dowodów z uwagi na zbędność dla rozstrzygnięcia sprawy, nieprzydatność dla udowodnienia okoliczności objętych tezami dowodowymi poszczególnych wniosków dowodowych, czy też brak związku okoliczności podlegających dowodzeniu z istotnymi faktami podstawy powództwa, mając na względzie dyspozycję art. 6 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c.

W rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności analizie podał objęte pozwem roszczenia dotyczące naruszenia prawa z rejestracji wzoru wspólnotowego. Wskazano, że rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z 12

grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U.U.E.L.02.3.1, z 5 I 2002 r. Dz.U.U.E.L.02.3.1) stworzyło ujednolicony system nabywania prawa wyłącznego do wzoru, jego jednolitego skutku na terytorium Unii Europejskiej i systemu ochrony (ust. 3 art.1). Rozporządzenie zawiera legalną definicję, zgodnie z którą, wzorem jest postać całego produktu lub jego części, wynikająca w szczególności z cech linii konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury lub materiałów produktu lub jego ornamentacji (art. 3a). Postać produktu przejawia się w jego zewnętrznych cechach charakterystycznych, formie i ukształtowaniu, jego przyozdobieniu, wyrażającym się w zestawieniu linii, konturów, doborze kolorów lub użyciu powierzchni o specjalnych właściwościach. To w wyglądzie zewnętrznym produktu mieszczą się wszystkie jego charakterystyczne cechy, które są wizualnie postrzegalne, widoczne w czasie normalnego użytkowania.

Prawo do wzoru może być skutecznie zaprzeczone przez zainteresowanego wyłącznie w trybie postępowania w sprawie o unieważnienie, wywołanego wnioskiem złożonym w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego lub pozwem wzajemnym w sprawie o naruszenie. (art. 24 ust. 1 w zw. z art. 52 i art. 84). Obaleniu domniemania ważności, o którym mowa w art. 85, mogą więc służyć jedynie decyzja (...) lub wyrok sądu właściwego w sprawach wzorów wspólnotowych, stwierdzające, że uprawnionemu nie przysługuje prawo wyłączne (art. 25 ust. 1c).

Prawo wyłączne P. (...) (...) (...) nie było kwestionowane przez pozwaną, ani jak chodzi o ważność wzoru, ani zakres ochrony wynikającej z jego rejestracji. Jakkolwiek pozwana podnosiła, że wzory wspólnotowe powódki nie są nowe, to jednak pozwana nie zdecydowała się na wystąpienie o jego unieważnienie. W braku pozwu wzajemnego, związany domniemaniem wynikającym z przepisu art. 85 rozporządzenia, Sąd Okręgowy pominął twierdzenia i dowody na okoliczność braku nowości i indywidualnego charakteru wzoru, jako niemające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu w rozumieniu art. 227 k.p.c.

Następnie Sąd Okręgowy zaznaczył, że udzielenie ochrony wzorom wspólnotowym następuje w trybie rejestracji, gdzie badanie urzędu ogranicza się zaledwie do stwierdzenia, że zgłaszany wzór: odpowiada definicji art. 3a i nie jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami. (art. 47) Urząd nie bada natomiast tego co jest przedmiotem zgłoszenia, czy wzór cechuje nowość i indywidualny charakter ani tego w odniesieniu do jakich produktów może on znaleźć zastosowanie. Należy przy tym wyjaśnić, że wyłączność używania wzoru wspólnotowego nie ogranicza się do produktów wskazanych przez zgłaszającego. Wskazanie, dokonywane w trybie art. 36 ust. 1d ma charakter administracyjny (porządkowy), służąc jedynie do określenia sektora produktów i stopnia swobody twórczej istotnych dla naruszenia wzoru lub w ocenie jego ważności. Odmiennie od krajowego wzoru przemysłowego, wzór wspólnotowy chroniony jest jako taki, naruszeniem będzie więc zastosowanie go we wszystkich produktach, a nie tylko w tych, dla których został zgłoszony.

Przyjęty system rejestracji wzorów wspólnotowych sprawia, że to od ubiegającego się o ochronę zależy przedstawienie wzoru, a w konsekwencji i zakres jego ochrony. Zgłaszający nie może skutecznie żądać rozszerzenia wyłączności używania przezeń wzoru na elementy niewidoczne we wzorze ani twierdzić, że wzór przedstawia inny produkt niż ten zobrazowany w świadectwie rejestracji. To właśnie cechy wzoru uwidocznione w zgłoszeniu będą wskazaniem dla osób trzecich niemających zgody uprawnionego, jakich wzorów (i wzorów do nich podobnych) nie mogą używać. Należy podkreślić, że dla zagwarantowania pewności prawa i realizacji zasady swobody prowadzenia działalności gospodarczej konieczne jest dokonywanie przez sądy właściwe w sprawach wzorów wspólnotowych ścisłej interpretacji przedmiotu rejestracji i zakresu jego ochrony.

Z rejestracji wzoru wynikają dla uprawnionego roszczenia zakazowe względem każdej osoby, która narusza lub grozi naruszeniem prawa m.in. wytwarzając, wprowadzając do obrotu, czy przechowując produkty, w których jest on zawarty lub zastosowany.

Dla oceny naruszenia (groźby naruszenia) istotne jest ustalenie, że wzór ucieleśniony w produkcie pozwanego jest na tyle podobny do wzoru zarejestrowanego na rzecz powoda, iż nie wywołują one na zorientowanym użytkowniku odmiennego ogólnego wrażenia, uwzględnia się przy tym swobodę twórczą. Zgodnie z art. 10, zakres ochrony obejmuje bowiem każdy wzór, który nie wywołuje u zorientowanego użytkownika innego ogólnego wrażenia

(ust.1), uwzględniając przy tym stopień swobody twórcy (ust.2). Określają go, postrzegalne zmysłem wzroku, cechy zewnętrzne wzoru ujawnione przez uprawnionego w dokumentacji złożonej przy wniosku o rejestrację. Dyrektywa nr 98/71/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z 13 października 1998 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów, w wersji angielskiej w sposób wyraźny odnosi się do tych właśnie cech. (shown visibly) Z naruszeniem mamy zatem do czynienia w każdym przypadku identyczności z wzorem wspólnotowym wzoru przemysłowego zawartego lub zastosowanego w kwestionowanym produkcie lub występowania pomiędzy nimi różnic zaledwie w nieznaczących szczegółach. (brak nowości) Przy badaniu naruszenia prawa do wzoru, ze względu na podobieństwo doń wzoru przemysłowego ucieleśnionego w kwestionowanym produkcie, stosuje się te same reguły co przy ocenie indywidualnego charakteru rysunku lub modelu, która opiera się na ogólnym wrażeniu, jakie sprawiają one na zorientowanym użytkowniku w odniesieniu do tego co poprzednio istniało w danej dziedzinie produktów. Przepis art. 10 ust. 1 nie wymaga jednak, aby wrażenie to było wyraźnie odmienne. Wystarczające jest, że pomiędzy przeciwstawianymi sobie wzorami występują różnice, determinujące odmiennosc ogólnego wrażenia zorientowanego użytkownika. Interpretacja przepisu art. 10 zgodna z tezą 14 preambuły, stawiająca wymóg, aby inne wzory sprawiały na zorientowanym użytkowniku wyraźnie odmienne wrażenie niż wzór zarejestrowany prowadziłyby do niezasadzonego rozszerzenia zakresu ochrony na wszystkie te wzory, które pozbawione są zdolności rejestracyjnej (indywidualnego charakteru). Bez znaczenia jest, że wzór pozwanego różni się od zarejestrowanego rysunku lub modelu pewną, nawet dużą liczbą szczegółów, jeśli mimo wszystko użytkownik uzna, iż w bezpośrednim porównaniu, są one do siebie podobne. Wzór będzie miał charakter indywidualny jedynie wówczas, gdy ma na tyle silną zdolność odróżniającą go od innych, że będzie mógł być zindywidualizowany (uznany za odmienny) przez zorientowanego użytkownika. Zorientowanym (uświadomionym) jest użytkownik bardziej wnikliwy, obiektywny, mający lepszą znajomość przedmiotu. Nie jest to sam twórca, przeciętny odbiorca ani znawca w określonej dziedzinie lecz osoba, która tkwi pomiędzy nimi. Niekoniecznie musi to też być użytkownik finalny. Oceniając natomiast indywidualny charakter wzoru sąd rozważa na ile utrudnione jest w danej dziedzinie przemysłu tworzenie rysunków i modeli o charakterze indywidualnym. Swobodę projektanta mogą ograniczać narzucane mu względy funkcjonalne, techniczne, handlowe, ewentualnie także tendencje panujące w modzie, czy gusta nabywców. Stopień swobody twórcy przy opracowaniu wzoru należy określać ze szczególnym uwzględnieniem wymagań związanych z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej produktu, a także przepisów prawnych mających do niego zastosowanie. Porównania ogólnego podobieństwa przeciwstawianych sobie wzoru zarejestrowanego i wzoru przemysłowego zawartego lub zastosowanego w produkcie pozwanego dokonuje się analizując występujące między nimi podobieństwa i różnice. Zorientowany użytkownik automatycznie pomija elementy, które są typowe i wspólne wszystkim tego rodzaju produktom, koncentrując się na właściwościach, które są wyrazem twórczej swobody lub odbiegają od normy (por także późniejsze wyroki z 22 czerwca 2010 r. w sprawie T-153/08 Shenzhen vs Bosch , z 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-513/09 Jose Manuel Baena Grupo, z 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-68/10 Sphere Time, z 13 listopada 2012 r. w sprawach połączonych T-83/11 i T-84/11 Antrax It)

Przy rozstrzygnięciu o naruszeniu prawa z rejestracji wzoru wspólnotowego należy się posłużyć wypracowanymi w orzecznictwie sądów wspólnotowych regułami oceny indywidualnego charakteru wzoru, wynika zasadniczo z czterostopniowego badania, które polega na określeniu:

1. sektora produktów, w których wzór ma być zawarty lub zastosowany,
2. zorientowanego użytkownika tych produktów i ich przeznaczenia, a także, poprzez odniesienie do tego zorientowanego użytkownika, stopnia znajomości stanu sztuki wzorniczej i stopnia uwagi wykazywanej przy porównywaniu – bezpośrednim, jeśli to możliwe – poszczególnych wzorów,
3. stopnia swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru,
4. wyniku porównania rozpatrywanych wzorów z uwzględnieniem właściwego sektora, swobody twórcy i całościowego wrażenia wywieranego na zorientowanym użytkowniku przez zakwestionowany wzór i przez każdy wcześniejszy wzór, który został udostępniony publicznie. (por. wyrok Sądu UE z 7 listopada 2013 r. w sprawie T-666/11 D. B. vs. PUMA)

W powyższym kontekście Sąd Okręgowy zaznaczył, że P. (...) (...) (...) dysponuje prawem z rejestracji wzorów, które przedstawia bukiet słodczy, jako całościową kompozycję kolorystyczną i przestrzenną zarówno opakowania jak i słodczy w nim się znajdujących. W ocenie Sądu Okręgowego, nie doszło do naruszenia praw wyłącznych strony powodowej, co więcej powódka nie może uzurpować sobie z zastrzeżonego przez siebie wzoru, prawa do samego kształtu bukietu jako opakowania na słodczy. Należy w ocenie Sądu Okręgowego zgodzić się z pozwaną, że kształt ten nie został zastrzeżony przez powódkę, ochronie podlega włącznie całościowa kompozycja kolorystyczna zarówno opakowania jak i słodczy oraz kształt i układ użytych w niej słodczy, przedstawiona w świadectwie rejestracji. Sąd Okręgowy podzielił przy tym pogląd pozwanej, podparty orzecznictwem, że zarejestrowany wzór wspólnotowy nie obejmuje ochroną idei/pomysłów leżących u podstaw powstania wzoru, w tym konkretnym przypadku - formy zapakowania słodczy, jakim jest bukiet.

Zdaniem Sądu Okręgowego cechami, które należy uznać za istotne w produktach pozwanej to: uformowana w kształcie kielicha i przewiązana wstążeczką osłona, naśladująca opakowanie bukietu kwiatów, wewnątrz której umocowane są rozmieszczone koncentrycznie słodczy oraz kształty i kolory użytych słodczy. Natomiast cechami istotnymi w produktach powódki są: uformowana w kształcie kielicha i przewiązana wstążeczką osłona, naśladująca opakowanie bukietu kwiatów, słodczy luźno rozmieszczone wewnątrz kielicha, kształty i kolory użytych słodczy, przezroczysta folia, którą owinięte jest całe opakowanie oraz materiał, którym na dole związane jest opakowanie. Z przedstawionych przez powódkę świadectw rejestracji nie wynika, aby uzyskała ona ochronę na każdą formę opakowania słodczy w kształcie stożka owiniętego w krepinę. Ochroną objęta jest wyłącznie postać produktu przedstawiona w świadectwie rejestracji, a zatem w przypadku wzorów powódki, przedstawionych w postaci kolorowych zdjęć opakowań słodczy, istotne jest także kompozycja kolorystyczna oraz kształt i układ słodczy. Tym samym żądanie powódki, objęcia na jej rzecz ochroną każdego opakowania słodczy w formie bukietu, wychodzi poza zakres przyznanej jej wyłączności prawnej.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w produktach pozwanej widoczne są istotne różnice w kształcie i kolorze kielicha, a przede wszystkim w sposobie umieszczenia samych słodczy w bukiecie. Słodczy w bukiecie pozwanej zostały ułożone odmienne oraz w indywidualne wzory, natomiast we wzorach powódki przedstawiono bukiety, w których słodczy zostały umieszczone w sposób niezorganizowany, nie stwarzający wrażenia żadnego uporządkowanego schematu.

Konkludując, pomiędzy wzorami powódki a produktami pozwanej na pierwszy rzut widoczne są różnice w kształcie i kolorze kielicha, w sposobie rozmieszczenia słodczy oraz ich kształcie, kolorze i wielkości. Wskazane różnice dotyczą cech tak istotnych, że brak jest podobieństwa w zakresie ogólnego wrażenia jakie te wzory i produkty mogą wywoływać. Jak zostało uprzednio wskazane, zorientowany użytkownik automatycznie pomija elementy, które są typowe i wspólne wszystkim porównywanym produktom, koncentrując się na właściwościach, które są wyrazem twórczej swobody lub odbiegają od normy.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe zdecydowało o oddaleniu powództwa związanego z ochroną wzoru wspólnotowego.

W drugiej kolejności Sąd Okręgowy analizie podał roszczenie powódki oparte na rzekomym naruszeniu przez pozwaną reguł uczciwej konkurencji.

W tym kontekście Sąd Okręgowy zaznaczył, że zgodnie z art. 1 ustawy z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji reguluje ona zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej - w interesie publicznym, przedsiębiorstw oraz klientów, nie może jednak być traktowana jako instrument służący wyeliminowaniu konkurencji w ogóle, w celu zachowania przez przedsiębiorcę dominującej pozycji rynkowej (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 30 września 1998 r. sygn. akt I ACa 281/98 Apel.-Lub.1999/1/1). W uzasadnieniu wyroku z 11 lipca 2002 r. (I KKN 1319/00 OSNC 2003/5/73) Sąd Najwyższy stwierdził m.in. że założeniem ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji jest ochrona atrakcyjnej siły przedsiębiorcy oraz jej oddziaływanie na krąg odbiorców. Chodzi o rozgraniczenie między działaniem uczciwym i zgodnym z prawem, a wykraczającym poza ustanowione reguły, nie zaś o ochronę konkretnego osiągnięcia. Ustawa ma zatem na celu zapewnienie prawidłowości zachowania się

i działania podmiotów gospodarczych w warunkach wolnej konkurencji i dostępu do rynku na równych prawach. Realizacja konstytucyjnej zasady wolności gospodarczej uzasadnia (...) poszukiwanie równowagi między wolnością rynku i swobodą obrotu a celami ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, określonymi w art. 1.

Stosownie do art. 3 ust. 1 u.z.n.k., uznanie działania za czyn nieuczciwej konkurencji warunkowane jest kumulatywnym spełnieniem następujących przesłanek: czyn ma charakter konkurencyjny, narusza lub zagraża interesowi innego przedsiębiorcy lub klienta, jest bezprawny, tj. sprzeczny z prawem lub dobrymi obyczajami.

Działanie konkurencyjne ma charakter celowy, ukierunkowane jest na wzmocnienie bądź utrzymanie pozycji rynkowej przedsiębiorcy, który jednak niekoniecznie musi mieć świadomość skutków jakie rzeczywiście może wywrzeć, bez znaczenia jest przewidywanie przezeń możliwości naruszenia interesów innych przedsiębiorców. Konkurencyjne są wyłącznie działania zewnętrzne, adresowane do innych uczestników wymiany rynkowej, mające na celu zdobycie klientów dla oferowanych przez nich towarów przez zwiększenie własnej efektywności gospodarczej bądź osłabienie cudzej. Zagrożenie interesów musi mieć charakter bezpośredni i realny. Muszą one być zdolne wywierać wpływ na innych przedsiębiorców-konkurentów (albo na konsumentów), niekorzystnie oddziaływać na ich sytuację, naruszając ich interesy gospodarcze. Decyduje o tym sposób, w jaki działanie konkurenta jest odbierane przez potencjalnych adresatów. Obowiązek wskazania i udowodnienia naruszenia lub zagrożenia jego interesów gospodarczych, a także winy naruszciciela obciąża występującego z zarzutem nieuczciwej konkurencji.

Naruszenie prawa odnosi się do bezwzględnie obowiązujących przepisów, w szczególności u.z.n.k., przepisów o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym, o ochronie dóbr osobistych, prawa własności, praw autorskich, ochrony konsumentów, kodeksu karnego. Dobre obyczaje rozumieć należy podobnie do zasad współżycia społecznego, jako normy moralne i zwyczajowe stosowane w działalności gospodarczej. O tym, czy dane działanie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, decyduje całokształt okoliczności, a zwłaszcza cel, użyte środki i konsekwencje przedsięwziętych działań. Czyn sprzeczny z prawem może, ale nie musi być zarazem sprzeczny z dobrymi obyczajami, gdyż zależy to od charakteru naruszonych norm.

Podkreślono, że w obecnym stanie prawnym Sąd Okręgowy nie znajduje uzasadnienia dla szerokiej wykładni pojęcia naruszenia interesu gospodarczego, mogącej uzasadniać stosowanie przepisów ustawy do wszystkich samodzielnych podmiotów prawnych, tylko z tej przyczyny, że ze względu na istniejące powiązania, nieuczciwie konkurencyjne działania pozwanego ostatecznie wpływają także na ich sytuację ekonomiczną (np. producenta, dostawcy, kooperanta, nabywcy, agencji reklamowej). Takie rozumienie pojęcia naruszenia lub zagrożenia interesu innego przedsiębiorcy mogłoby, w istniejącym ustroju gospodarczym, prowadzić w skrajnych przypadkach do stwierdzenia, że właściwie każdy uczestnik gry rynkowej jest w mniejszym lub większym stopniu dotknięty działaniem nieuczciwie konkurencyjnym, każdy zatem mógłby dochodzić na drodze sądowej roszczeń określonych w art. 18 u.z.n.k. Słuszne, w przekonaniu Sądu Okręgowego jest uznanie, że roszczenia z art. 18 u.z.n.k. służą wyłącznie przedsiębiorcom, prowadzącym działalność gospodarczą na polskim rynku, których interesy gospodarcze zostały bezpośrednio naruszone lub zagrożone, ustawa nie znajduje natomiast zastosowania do podmiotów zagranicznych, które nie prowadzą w Polsce działalności, a jedynie są korporacyjnie powiązane z polskimi przedsiębiorcami, zachowującymi odrębność prawną i ekonomiczną, którym zbywają swoje towary lub udzielają licencji na używanie znaków towarowych, wynalazków lub wzorów.

Zważywszy na powyższe Sąd Okręgowy wskazał, że P. (...) (...) (...) nie wykazała, że działania pozwanej w sposób realny i bezpośredni naruszyły jej interesy gospodarcze, a jeśli tak, to jakie oraz że uczestniczy bezpośrednio w obrocie gospodarczym na terytorium Polski. Ewentualne, pośrednie naruszenie przez pozwaną interesów gospodarczych P. (...) (...) (...) nie uzasadnia udzielenia jej ochrony na podstawie ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Z uwagi na niewykazanie naruszenia lub zagrożenia interesów gospodarczych powódki Sąd Okręgowy orzekł o oddaleniu jej roszczeń opartych na przepisie art. 18 ust. 1 u.z.n.k.

Ponadto Sąd Okręgowy zaznaczył, że nie dopatrywał się popełnienia przez pozwaną również szczególnych czynów nieuczciwej konkurencji stypizowanych w u.z.n.k. Wskazano, że zgodnie z art. 10 ust. 1 u.z.n.k., czynem nieuczciwej

konkurencji jest takie oznaczenie towarów lub usług albo jego brak, które może wprowadzić klientów w błąd co do pochodzenia, ilości, jakości, składników, sposobu wykonania, przydatności, możliwości zastosowania, naprawy, konserwacji lub innych istotnych cech towarów albo usług, a także zatajenie ryzyka, jakie wiąże się z korzystaniem z nich. Czynem nieuczciwej konkurencji jest również wprowadzenie do obrotu towarów w opakowaniu mogącym wywołać skutki określone w ust. 1, chyba że zastosowanie takiego opakowania jest uzasadnione względami technicznymi. (ust. 2). Dla oceny sprzeczności działania pozwanego z regułami uczciwej konkurencji na gruncie tego przepisu należy stosować odpowiednio zasady wypracowane w prawie znaków towarowych. W przekonaniu Sądu Okręgowego, pozwana nie dopuściła się czynu nieuczciwej konkurencji stypizowanego w art. 10 u.z.n.k. Pomiędzy produktami stron zachodzą tak daleko idące różnice w ogólnej kompozycji produktów oraz wyglądzie zewnętrznym, że rozsądny i świadomy konsument, nie może być wprowadzony w błąd co do pochodzenia konkretnych bukietów słodczy od stron postępowania. Ponadto na metkach dołączonych do produktów pozwanej zamieszczone są informacje wskazujące wyraźnie kto jest producentem. Strona pozwana nie używa też żadnych oznaczeń, które w jakikolwiek sposób sugerowałyby istnienie powiązań ze stroną powodową.

Wreszcie zdaniem Sądu Okręgowego do ustalonego stanu faktycznego nie znajdzie również zastosowania art. 13 ust. 1 u.z.n.k. Przepis ten typizuje jako czyn nieuczciwej konkurencji naśladowanie gotowego produktu, polegające na tym, że za pomocą technicznych środków reprodukcji jest kopiowana zewnętrzna jego postać, jeżeli może wprowadzić klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu. Niedozwolone naśladownictwo może [...] nie tylko dotyczyć identyczności kopii i oryginału, ale da się także rozciągnąć na przypadki odmienności wymiarów. Wystarczy taki stopień podobieństwa, który spowoduje, że przeciętny nabywca na podstawie całościowego wrażenia nie odróżni produktu wtórnego od tego pierwotnego. Samo naśladownictwo nie jest zabronione, jeżeli nie stwarza ryzyka wprowadzenia klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu. Bezwzględny zakaz naśladownictwa produktów wytwarzanych przez innego przedsiębiorcę prowadziłby do powstania nieograniczonego żadnym terminem monopolu eksploatacji określonego rozwiązania technicznego i uniemożliwiłby lub co najmniej utrudniał wchodzenie na rynek innym przedsiębiorcom, prowadzącym podobną działalność. Pozostawałoby to w sprzeczności z porządkiem prawnym opartym na zasadzie wolności gospodarczej i regułach uczciwej konkurencji. Samo naśladownictwo produktów innego przedsiębiorcy, nie korzystającego ze szczególnej ochrony jego praw wyłącznych, nie jest sprzeczne z regułami konkurencji i nie uzasadnia przyjęcia istnienia czynu nieuczciwej konkurencji.

Do oceny możliwości wystąpienia konfuzji między porównywalnymi produktami przyjmuje się model należycie poinformowanego, uważnego i rozsądnego przeciętnego konsumenta. Tak określony wzorzec nie może być jednak definiowany w oderwaniu od ustalonych – odrębnie dla każdej sprawy – warunków obrotu i realiów życia gospodarczego. Możliwość konfuzji, o której mowa w art. 13 ust. 1 u.z.n.k., zachodzi wówczas, gdy dla przeciętnego odbiorcy zewnętrzna postać porównywanych produktów jest tego rodzaju, że nie jest możliwe odróżnienie oryginału od kopii. Nie jest konieczne, aby oba produkty były identyczne. Wystarczające jest podobieństwo na tyle wysokie, że przeciętny nabywca, na podstawie ogólnego i całościowego wyrażenia nie odróżnia wyrobu naśladowującego od oryginalnego. Możliwości wystąpienia konfuzji nie wykluczają przy tym drobne różnice występujące w produktach obu stron. Ocenę należy dokonać przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności towarzyszących wyborowi towaru przez klienta. Niewątpliwie znaczna różnica w jakości porównywalnych produktów, dostrzegalna wroko w chwili podejmowania decyzji o ich nabyciu, może niekiedy wyłączać możliwość konfuzji. Wyczerpujące i wyraźne oznaczenie producenta na opakowaniu towaru oraz trwale umieszczenie znaku towarowego bezpośrednio na produkcie wprowadzanym do obrotu wyłącza możliwość wywołania błędu zarówno co do tożsamości producenta, jak i produktu.

W ustalonych okolicznościach sprawy nie można zdaniem Sądu Okręgowego uznać, że działanie pozwanej stanowi czyn nieuczciwej konkurencji stypizowany w art. 13 ust. 1 u.z.n.k. Bukiet (...) nie jest bowiem kopią wcześniej obecnych na rynku bukietów słodczy oferowanych przez powodkę. Inne są nie tylko ich wymiary ale również kompozycja, skład słodczy, kolorystyka. Na produktach stron zamieszczone są metki, z których w sposób jednoznaczny wynika kto jest producentem. Ponadto należy zauważyć, że (...) to nie jest nazwa własna, tylko nazwa rodzajowa używana w obrocie

do kompozycji słodczy w formie bukietu. Reasumując, powyższe okoliczności wykluczają możliwość wprowadzenia nabywców w błąd co do pochodzenia produktów.

Z powołanych przyczyn sąd orzekł o oddaleniu powództwa w całości, jako nieuzasadnionego i nieudowodnionego.

O kosztach postępowania sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez powódkę apelacją w całości. Powódka zarzuciła:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001r. w sprawie wzorów wspólnotowych (dalej „Rozporządzenie”) przez błędną ocenę materiału dowodowego, w szczególności ze względu na naruszenie zasad logicznego rozumowania lub sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego, a w konsekwencji:

a) niedokonanie istotnych ustaleń stanu faktycznego co do kręgu zorientowanych użytkowników, na których porównywane wzory powódki oraz produktu pozwanej nie wywołują odmiennego wrażenia, co doprowadziło do niepełnych ustaleń stanu faktycznego w zakresie podobieństwa produktu pozwanej i wzorów powódki, bowiem Sąd I instancji nie zdefiniował kręgu zorientowanych użytkowników;

b) niedokonanie istotnych ustaleń faktycznych co do zakresu swobody twórczej przy opracowaniu wzorów opakowań na słodycze, w tym pominięcie twierdzeń powódki i zgromadzonego materiału dowodowego oraz nieuwzględnienie faktów notoryjnych, z których wynika, że swoboda twórcza w zakresie projektowania wzorów opakowań na słodycze jest praktycznie nieograniczona (bardzo szeroka);

c) przyjęcie, bez odniesienia się do perspektywy zorientowanego użytkownika i przy braku uwzględnienia szerokiego zakresu swobody twórczej, że różny kształt kielicha, ich kolor oraz sposób umieszczenia słodczy w bukiecie są cechami istotnymi, przesądzającymi o braku wywołania takiego samego ogólnego wrażenia, podczas, gdy cechy te nie noszą znamion istotności i dla zorientowanego użytkownika są pomijalne; opakowania pozwanej nie wywołują ogólnego wrażenia odmiennego od wzorów powódki, gdyż pozwana - podobnie jak powódka w swoich wzorach - zastosowała jednakową bryłę dla opakowania przypominającą kielich kwiatu, identyczny sposób ulokowania słodczy w środku kielicha, folię transparentną okrywającą słodycze;

d) nieuwzględnienie podczas oceny ogólnego wrażenia - błędnie koncentrując się wyłącznie na różnicach opakowania pozwanej i wzorów powódki - licznych podobieństw w wyglądzie opakowań przy braku odniesienia się do perspektywy zorientowanego użytkownika oraz z pominięciem szerokiego zakresu swobody twórczej w tej sprawie w sytuacji, gdy: wzory powódki cechują się nowością i indywidualnym charakterem, pomiędzy porównywanymi wzorami występuje znacznie więcej podobieństw niż różnic, opakowania innych producentów odróżniają się dalece od siebie oraz od produktów stron, a ponadto w sprawie nie zostało udowodnione istnienie jakichkolwiek ograniczeń przy projektowaniu opakowań na słodycze;

które to uchybienia miały istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ w przypadku prawidłowo przeprowadzonej oceny materiału dowodowego i ustalenia pełnego stanu faktycznego żądania powódki zostałyby uwzględnione, bowiem wzory powódki i produkt pozwanej nie wywołują na zorientowanym użytkowniku odmiennego ogólnego wrażenia, biorąc pod uwagę skopiowanie przez pozwanego wszystkich istotnych cech wzorów powoda oraz okoliczność, że pozwany miał nieograniczoną swobodę, aby zaprojektować różniące się opakowanie na słodycze;

2. art. 217 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez niezasadne oddalenie wniosku powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. B. na okoliczność udzielenia przez powódkę licencji spółce (...) - L. (...) - V. z siedzibą w Z., Holandia na korzystanie z praw do wzorów wspólnotowych (...) - (...) oraz (...) - (...), wielkości sprzedaży bukietów z cukierków wprowadzanych do obrotu przez powoda i/lub licencjodawców, w których wykorzystano wzory wspólnotowe (...) - (...) oraz (...) (...) - (...); okoliczności dotyczących nawiązania przez licencjodawcę powódki współpracy z (...) Sp. z

o.o. w Polsce w zakresie produkcji i dystrybucji bukietów z cukierków przedstawiających wzory wspólnotowe (...) (...) oraz (...) - (...), które miały istotne znaczenie w aspekcie zgłoszonych roszczeń opartych na ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, powódka nie zgłosiła ich wcześniej nie ze swojej winy, a uwzględnienie tego wniosku nie spowodowałoby zwłoki w rozpoznaniu sprawy;

3. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i przyjęcie, że działalność pozwanej prowadząca się do zaczerpnięcia z wzorów zarejestrowanych na rzecz powódki cech istotnych i wykorzystanie ich przy produkcji opakowania wprowadzanego następnie do obrotu przez pozwaną, nie jest sprzeczna z prawem ani z dobrymi obyczajami ani nie narusza, a nawet nie zagraża interesom gospodarczym powódki;

II. *Naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 10 rozporządzenia wskutek ich błędnej wykładni polegającej na:*

a) nieustaleniu wzorca normatywnego osoby zorientowanego użytkownika, właściwego zakresu jego wiedzy oraz kryteriów porównania wizualnego wzorów i tym samym niedokonanie pełnej oceny ogólnego wrażenia wywoływanego przez wzór opakowania pozwanej z punktu widzenia właściwego modelu zorientowanego użytkownika, co skutkowało błędnym uznaniem, że zorientowany użytkownik zauważył różnice w kolorystyce kielicha oraz sposobie umieszczenia w nim słodyczy i uzna, że wzory te wywołują odmienne ogólne wrażenie;

b) nieprzeprowadzeniu pełnej normatywnej oceny ogólnego wrażenia wywoływanego przez opakowanie pozwanej i wzoru powódki, poprzez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji ustawowych kryteriów tej oceny, to jest: zakresu swobody twórczej, która w niniejszej sprawie jest bardzo szeroka oraz jej wpływu na ocenę podobieństw występujących pomiędzy porównywanymi wzorami, wysokiego charakteru wyróżniającego wzory powoda, znaczenia tego aspektu przy określeniu ogólnego wrażenia wywoływanego przez wzory powódki i opakowanie pozwanej, właściwego modelu zorientowanego użytkownika.

III. Naruszenie prawa materialnego tj. art. 3 ust. 1 w zw. z art. 18 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż podmiotowi z siedzibą za granicą nie przysługują roszczenia wynikające z ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji z dnia 16 kwietnia 1993r., gdyż jego interes nie jest naruszony, a nawet zagrożony na rynku polskim, co nie znajduje uzasadnienia prawnego.

Wobec powyższego powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Precyzując wnioski apelacyjne w piśmie z dnia 25 lipca 2018 r. powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że wniosła o:

1. zakazanie pozwanej naruszenia wspólnotowych wzorów zarejestrowanych na rzecz powódki w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej w A. ((...)) pod nr (...) i nr (...) - (...) poprzez zakazanie pozwanej wprowadzania do obrotu, oferowania, składowania w celu wprowadzania do obrotu, w tym za pośrednictwem Internetu słodyczy w opakowaniu w kształcie bukietu, w którym kolorowe cukierki - żelki są ułożone u góry i tworzą kielich, osłonięty od góry folią, owiniętego krepiną, zwięzającego się ku dołowi, formując krótki uchwyt, w szczególności w opakowaniu jak przedstawiono poniżej, tj. bukietu nie wywołującego odmiennego ogólnego wrażenia niż wzory wspólnotowe powoda (...) - (...) i nr (...) - (...);

2. zakazanie pozwanej - (...) spółka jawna z siedzibą w B. używania wspólnotowych wzorów zarejestrowanych na rzecz powódki w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej w A. ((...)) pod nr (...) i nr (...) - (...) w dokumentach handlowych i reklamie, w tym na stronach Internetowych pośrednio lub bezpośrednio związanych z prowadzoną przez pozwaną działalnością gospodarczą;

3. nakazanie pozwanej - (...) spółka jawna z siedzibą w B. usunięcia skutków niedozwolonych działań przez zniszczenie wszystkich stanowiących własność pozwanej opakowań słodczy w kształcie bukietu, w którym kolorowe cukierki - żelki są ułożone u góry i tworzą kielich, osłonięty od góry folią, owiniętego krepiną, zwężającego się ku dołowi, formując krótki uchwyt, w szczególności w opakowaniu jak przedstawiono poniżej:

2

4. zakazanie pozwanej - (...) spółka jawna z siedzibą w B. - dopuszczania się czynów nieuczciwej konkurencji poprzez zakazanie pozwanej wprowadzania do obrotu, oferowania, składowania, importu i eksportu, słodczy w opakowaniu w kształcie bukietu, w którym kolorowe cukierki - żelki są ułożone u góry i tworzą kielich, osłonięty od góry folią, owiniętego krepiną, zwężającego się ku dołowi, formując krótki uchwyt, tj. w opakowaniu tożsamym lub podobnym, stosowanym na rynku polskim przez powoda, w szczególności w opakowaniu jak przedstawiono poniżej:

5. nakazanie pozwanej - (...) spółka jawna z siedzibą w B. - w razie choćby częściowego uwzględnienia powództwa - podania do publicznej wiadomości informacji o orzeczeniu, zgodnie z art. 287 ust. 2 Prawa własności przemysłowej w postaci komunikatu o następującej treści:

„ Wyrokiem z dnia Sąd Apelacyjny w Warszawie zakazał spółce (...) Spółka Jawna z siedzibą w B. naruszania praw z rejestracji wzorów wspólnotowych zarejestrowanych na rzecz P. (...) (...) (...) z siedzibą w M. w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej w A. (EU/PO) pod nr (...) - (...) i nr (...) poprzez zakazanie (...) Spółka Jawna z siedzibą w B. wprowadzania do obrotu, oferowania, składowania w celu wprowadzania do obrotu cukierków - żelków w opakowaniach w formie bukietu, w którym kolorowe cukierki - żelki są ułożone u góry i tworzą kielich, osłonięty od góry folią, owiniętego krepiną, zwężającego się ku dołowi, formując krótki uchwyt. ”

poprzez opublikowanie tekstu oświadczenia na stronie internetowej pozwanej (...) w ramce o wielkości co najmniej 760 pikseli x 380 pikseli (ok. 20 cm x 10 cm), czarną czcionką Times New Roman o wielkości 18,66 pikseli, przy przyjęciu, że 16 pikseli 1 firet, z zachowaniem interlinii 1,5 wiersza, na białym tle, w sposób ciągle widoczny i przesuwany się przy przewijaniu strony w dół lub w górę, capping o wartości co najmniej 3, bez opatrywania oświadczenia jakimkolwiek komentarzem, w terminie 5 dni od uprawomocnienia się wyroku, przy czym oświadczenie powinno być opublikowane w sposób zapewniający jego dostępność po otwarciu strony, bez konieczności dokonywania jakichkolwiek innych czynności przez odwiedzających stronę oraz bez wykorzystania mechanizmów powodujących automatyczne zamknięcie ramki zawierającej oświadczenie, nieprzerwanie przez okres dwóch miesięcy.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja była bezzasadna co musiało skutkować jej oddaleniem.

W niniejszej sprawie zarówno na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym, jak i w toku postępowania apelacyjnego powódka występowała z dwoma grupami roszczeń. Pierwsza kategoria roszczenia oparta była na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U.U.E.L.02.3.1, z 5 I 2002 r. Dz.U.U.E.L.02.3.1), druga grupa roszczeń, a w zasadzie na etapie postępowania apelacyjnego jedno roszczenie wywodzone było z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2018., poz. 419 z póź. zm., dalej zwanej: u.z.n.k.). W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji trafnie uznał, że niezależnie od podstawy wywodzonego roszczenia powódce nie przysługiwała przeciwko pozwanej ochrona, której domagała się ona w pozwie, jak również we wnioskach apelacyjnych.

Przystępując do merytorycznej analizy niniejszej sprawy należy wskazać, że okolicznością bezsporną jest, iż powódce P. (...) (...) (...) służą prawa do wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w Urzędzie Harmonizacji Rynku Wewnętrznego ((...)) pod nr. (...) - (...), przedstawiającego opakowanie:

(...).1 , (...).2 , (...).3 ,

oraz wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w (...) pod nr. (...) - (...), przedstawiającego opakowanie:

(...).1

Jednocześnie Sąd Okręgowy ustalił, że (...) spółka jawna w B. służyć ma do:

- wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w (...) pod nr. (...) - (...), przedstawiającego opakowanie:

(...).1 , (...).2 , (...).3 ,

- wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w (...) pod nr. (...) - (...), przedstawiającego opakowanie:

(...).1 , (...).2 , (...).3 ,

- wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w (...) pod nr. (...) - (...), przedstawiającego opakowanie:

(...).1 , (...).2 , (...).3

W powyższym kontekście należy wskazać, że obie strony niniejszego postępowania posiadały zarejestrowane wzory wspólnotowe, których dotyczyło żądanie pozwu. Zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 zarejestrowany wzór wspólnotowy przyznaje jego właścicielowi wyłączne prawo do jego używania i zakazywania osobom trzecim jego używania, które nie mają jego zgody. Wyżej wymienione używanie obejmuje, w szczególności, wytwarzanie, oferowanie, wprowadzanie do obrotu, import, eksport lub używanie produktu, w którym wzór jest zawarty bądź zastosowany lub składowanie takiego produktu w tych celach. Ponadto jak podkreślił Sąd Okręgowy prawa z rejestracji tych wzorów nie były kwestionowane. Zgodnie zaś z art. 85 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 w postępowaniu dotyczącym powództwa o naruszenie lub powództwa przeciwko działaniom grożącym naruszeniem zarejestrowanego wzoru wspólnotowego sądy w sprawach wzorów wspólnotowych uznają wzór wspólnotowy za ważny. Ważność wzoru wspólnotowego może zostać zakwestionowana jedynie w drodze powództwa wzajemnego o unieważnienie.

Należy jedynie dodać, że na chwilę zamknięcia rozprawy przed Sądem Apelacyjnym ochrona wynikająca z zarejestrowania wzorów wspólnotowych pozwanej wygasła na skutek upływu czasu na który ją udzielono, niemniej powyższe nie ma bezpośredniego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Środki ochrony wzoru wspólnotowego reguluje art. 89 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 zgodnie z którym w przypadku gdy sąd w sprawach wzorów wspólnotowych uzna w postępowaniu o naruszenie lub przeciwko działaniom grożącym naruszeniem, że pozwany naruszył lub że z jego strony istnieje groźba naruszenia wzoru wspólnotowego, wówczas stosuje, jeśli nie stoją temu na przeszkodzie ważne powody, następujące środki: a) zabraniające pozwanemu kontynuowania działań, które naruszają lub grożą naruszeniem wzoru wspólnotowego; b) zajęcie podrobionych produktów; c) zajęcie materiałów i narzędzi wykorzystanych w przeważającej mierze do wytworzenia podrobionych dóbr, jeżeli ich właściciel wiedział, do jakich celów były one użyte, lub było to oczywiste w określonych okolicznościach; d) wszelkie środki pozwalające na nałożenie innych sankcji, odpowiednich w określonych okolicznościach, przewidzianych przepisami prawa Państwa Członkowskiego, w tym również prawa prywatnego międzynarodowego, w którym naruszenie miało miejsce lub istnieje groźba jego popełnienia. Warunkiem jednak zastosowania powyższych sankcji jest uznanie, że wzory pozwanej naruszały prawa z rejestracji wzorów wspólnotowych przysługujących powódce. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie, że do takiego naruszenia doszło.

Dla oceny naruszenia istotne jest ustalenie, że wzory ucieleśnione w produktach pozwanej są na tyle podobne do wzorów zarejestrowanych na rzecz powódki, iż nie wywołują one na poinformowanym użytkowniku odmiennego ogólnego wrażenia, przy uwzględnieniu swobody twórczej. Zgodnie bowiem z art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 zakres ochrony przyznany na zasadach wzoru wspólnotowego obejmuje każdy wzór, który nie wywołuje

u poinformowanego użytkownika innego ogólnego wrażenia. Należy podkreślić, że art.10 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 nie wymaga, by „ogólne wrażenie” miało postać kwalifikowaną, tak jak w przypadku oceny indywidualnego charakter wzoru budującego jego zdolność rejestracyjną. O ile przepis art. 6 rozporządzenia nr 6/2002 stanowi o odmiennym całościowym wrażeniu, jaki wzór różni od innych wzorów na poinformowanym użytkowniku, to art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 odwołuje się do „innego ogólnego wrażenia”. Każdy z przepisów reguluje odrębne instytucje, przy czym przesłanki ochrony wzoru zakreślone zostały całościowo i nie zachodzi konieczność ich uzupełniania. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo zinterpretował powyższy przepis, jak również trafnie ustalił, że wzory pozwanej wywołują na poinformowanym użytkowniku inne ogólne wrażenie niż wzory stosowane przez powódkę. W tym miejscu należy wskazać, że nie można podzielić zarzutu apelacji, iż doszło do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 19 rozporządzenia nr 6/2002 poprzez niedokonanie istotnych ustaleń stanu faktycznego co do kręgu zorientowanych użytkowników, na których porównywane wzory powódki oraz produkty pozwanej nie wywołują odmiennego wrażenia, co doprowadziło do niepełnych ustaleń stanu faktycznego w zakresie podobieństwa produktu pozwanej i wzorów powódki, bowiem Sąd I instancji nie zdefiniował kręgu zorientowanych użytkowników. Wbrew temu zarzutowi Sąd Okręgowy poddał pojęcie zorientowanego (poinformowanego) użytkownika należytej interpretacji i ustalił zakres powyższego pojęcia. Uzupełniająco jedynie należy przypomnieć, że pojęcie poinformowanego użytkownika powinno być rozumiane, jako pojęcie pośrednie między pojęciem przeciętnego konsumenta, które jest stosowane w dziedzinie znaków towarowych, od którego to konsumenta nie wymaga się posiadania szczególnej wiedzy i który z reguły nie porównuje bezpośrednio kolidujących ze sobą znaków towarowych, a znawcą w danej dziedzinie, ekspertem który posiada szczegółowe kompetencje techniczne. Tak więc pojęcie poinformowanego użytkownika może być rozumiane jako określające nie użytkownika wykazującego przeciętną uwagę, lecz jako osobę szczególnie uważną, czy to z racji swojego osobistego doświadczenia czy posiadanej rozległej wiedzy w danym sektorze (tak: wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 20 października 2011 r., C-281/10, (...). przeciwko Grupo (...) SA). Poinformowany użytkownik jest szczególnie uważny i dysponuje pewną wiedzą na temat stanu sztuki wzorniczej. Użytkownik zorientowany dostrzeże różnice, które umknęłyby użytkownikowi niezorientowanemu. Sąd Okręgowy określając krąg poinformowanych użytkowników wskazywał, zgodnie z poglądem ugruntowanym w orzecznictwie, iż pojęcie to należy odnosić do podmiotu bardziej zorientowanego niż rozsądny konsument, a chodzi o osobę która tkwi pomiędzy twórcą, a znawcą. Sąd Okręgowy powoływał się w tym zakresie na orzecznictwo Sądu Unii Europejskiej, jak również Trybunału Sprawiedliwości UE. Nie można więc stwierdzić, że nie doszło do określenia kręgu zorientowanych użytkowników. Podmiotem takim może być choćby osoba prowadząca sklep w którym sprzedawane są finalnemu odbiorcy produkty stron postępowania lub osoba systematycznie kupująca słodycze. Tak ujęty poinformowany użytkownik z pewnością skoncentruje się nie tylko na kształcie produktów pozwanej, ale również na innych istotnych ich cechach, które łącznie będą budowały ogólne wrażenie, o którym mowa w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002. Dalej w ocenie Sądu Apelacyjnego trafnie wskazano, że na tak zorientowanym użytkowniku wzory powódki oraz wzory używane przez pozwaną wywołują inne ogólne wrażenie. W tym miejscu należy przypomnieć, że zgodnie z art. 3 lit. a rozporządzenia nr 6/2002 "wzór" oznacza postać całego lub części produktu, wynikającą w szczególności z cech linii, konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury i/lub materiałów samego produktu i/lub jego ornamentacji. Postać produktu przejawia się w jego zewnętrznych cechach charakterystycznych, formie i ukształtowaniu, jego przyozdobieniu, wyrażającym się w zestawieniu linii, konturów, doborze kolorów lub użyciu powierzchni o specjalnych właściwościach. W wyglądzie zewnętrznym produktu mieszczą się wszystkie jego charakterystyczne cechy, które są wizualnie postrzegalne, widoczne w czasie normalnego użytkowania. Zasadnie wobec tego Sąd Okręgowy ustalając, czy na poinformowanym użytkowniku wzory powódki wywołują inne ogólne wrażenie niż wzory stosowane przez pozwaną odwołał się do ogólnych ich cech. W ocenie Sądu Apelacyjnego poinformowany użytkownik porównując te dwa wzory z pewnością dokonałby ich jednoznacznego rozróżnienia. Cechą wspólną wzorów jest to, iż w obu przypadkach słodycze są ujęte w postaci bukietu. Niemniej na tym kończy się podobieństwo tych wzorów. Inny jest bowiem materiał użyty do uformowania bukietu, inny jest również kolor bukietów. Ponadto we wzorach powódki całe opakowanie owinięte jest folią, podczas gdy w przypadku wzorów pozwanej dotyczy to jedynie słodyczy. Wreszcie zgoła odmienne jest ułożenie słodyczy w obu wzorach, jak również nie są to tożsame słodycze. O ile bowiem we wzorach powódki słodycze te są ułożone niezorganizowanie, bez żadnego układu, o tyle we wzorach pozwanej tworzą one okręgi połączone wspólnym środkiem. Niezależnie od powyższego o ile we wzorach powódki wykorzystano jedynie słodycze w postaci

żelków, o tyle we wzorach pozwanej dominujące są pianki, które odgrywają zasadniczą rolę w kształtowaniu bukietu. Z rysunków przedstawionych przez powódkę wynika wreszcie, że bukiety słodczy zgodne z wzorami powódki są innych rozmiarów niż te występujące we wzorach pozwanej. Istotną cechą odróżniającą jest wreszcie inny uchwyt (dolna część) bukietu słodczy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego owa różnorodność wzorów stron postępowania powoduje, że zasadny był wniosek Sądu Okręgowego, iż cała postać produktu jest odmienna. Błędy w tym kontekście jest zarzut apelacji, iż Sąd Okręgowy niezasadnie przywiązał wagę do kształtu kielicha, koloru, sposobu umieszczenia słodczy. Powódka ma rację o tyle, o ile w rzeczywistości dla udzielenia ochrony w oparciu o rozporządzenie nr 6/2002 bez znaczenia jest, że wzór różni się od zarejestrowanego rysunku lub modelu pewną, nawet dużą liczbą szczegółów, jeśli mimo wszystko użytkownik uzna, iż w bezpośrednim porównaniu, są one do siebie podobne. Niemniej w ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy trafnie powyższym cechom przypisał walor istotności, a w konsekwencji nie można stwierdzić, że wzór zarejestrowany przez powódkę różni się od wzorów pozwanej jedynie drugorzędnymi cechami. W ocenie Sądu Apelacyjnego w przypadku słodkich bukietów, podobnie jak w przypadku bukietów wytworzonych z naturalnych kwiatów, to właśnie ułożenie słodczy, kształt bukietu, materiał zastosowany do jego owinięcia mają zasadnicze znaczenie i decydują o odmiennym ogólnym wrażeniu wywołanym na zorientowanym użytkowniku. Na potwierdzenie tego wniosku należy jedynie przywołać wzór wspólnotowy zarejestrowany na rzecz P. W., który był uprzednio powodem w niniejszej sprawie. We wzorze tym zasadnicze znaczenie odrywało właśnie ułożenie słodczy w bukiecie. Wzór bowiem zarejestrowany na rzecz P. W. oraz M. W. nie zawierał jakichkolwiek innych elementów poza widokiem bukietu z góry, a więc ułożenia w nim słodczy. Ta okoliczność w ocenie Sądu Apelacyjnego dowodzi całkowitej bezzasadności zarzutu stawianego w apelacji, a jednocześnie potwierdza, iż Sąd Okręgowy uwzględnił w sposób prawidłowy postać wzorów stosowanych przez strony i zasadnie na podstawie wymienionych cech uznał, że ogólne wrażenie jakie wzory stron wywołują na poinformowanym użytkowniku są całkiem odmienne. Powódka zresztą twierdziła, że w sklepach bukiety słodczy wytworzone według jej wzorów znajdują się obok produktów wytworzonych według wzorów pozwanej. Z pewnością gdyby ogólne wrażenie wywoływane na podmiocie prowadzącym sklep, ale także użytkownikach finalnych przez oba te bukiety nie było odmienne, to oba rodzaje bukietów nie byłyby sprzedawane jednocześnie. Zdaniem Sądu Apelacyjnego to właśnie odmienne ogólne wrażenie wywołane przez wzory stron postępowania powoduje, że podmioty prowadzące sklepy sprzedawały słodkie bukiety wytworzone zarówno według wzorów powódki, jak i pozwanej. Nie można w tym zakresie skutecznie postawić Sądowi Okręgowemu zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 1 k.p.c., a tym bardziej zarzutu naruszenia art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002.

Wbrew wreszcie zarzutom zawartym w apelacji Sąd Okręgowy dokonał ustaleń w zakresie swobody twórczej przy opracowywaniu opakowań stosowanych przez pozwaną. Zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 dla określenia zakresu ochrony należy wziąć pod uwagę stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru. Stopień swobody twórcy przy opracowywaniu wzoru należy określać ze szczególnym uwzględnieniem wymagań związanych z właściwościami wynikającymi z funkcji technicznej danego produktu lub jego części, a także przepisów prawnych mających zastosowanie do takiego produktu. Wspomniane wymagania prowadzą do standaryzacji niektórych właściwości, które stają się w ten sposób wspólne wzorom stosowanym w danym produkcie. Im mniejszy jest zakres tej swobody przy projektowaniu, tym trudniej ustalić różnicę konkretnego wzoru w porównaniu z zestawianym. Wówczas niewielkie różnice mogą wystarczyć do stwierdzenia cechy indywidualnego charakteru, gdyż te niewielkie różnice mogą być uznane przez zorientowanego użytkownika za wystarczające do podjęcia decyzji o zakupie produktu ucieleśniającego wzór jako odmiennego od produktów wcześniejszych. Jeżeli projektant dysponował dużym zakresem swobody twórczej, wystąpienie tej cechy może być stwierdzone, gdy różnice są znaczne. Wykorzystanie przez projektanta swobody w odniesieniu do elementów wzoru, które nie są obwarowane wymogami funkcjonalnymi, może doprowadzić do powstania cechy indywidualnego charakteru wzoru (zob. decyzję Izby Odwoławczej (...) z dnia 5 listopada 2009 r., R (...) - 3, L. projectors). W ocenie Sądu Apelacyjnego oceniając swobodę twórcy w niniejszym przypadku należy stwierdzić, że z technologicznego punktu widzenia słodczy typu żelki (pianki) muszą być umieszczone w zamkniętym opakowaniu, powinny być bowiem

odizolowane od kontaktu z otoczeniem, co jest uzasadnione nie tylko względami higienicznymi, ale również zapobiega ich rozsypywaniu się. Zasadnym jest jednak aby tego typu słodczyce mimo zamknięcia opakowania były widoczne dla odbiorcy. W odniesieniu do tego rodzaju produktów twórca ma swobodę w odniesieniu do formy, kształtu pojemnika, układu graficznego i porządku jego zawartości (tak: K. W., Poinformowany użytkownik i stopień swobody twórcy w ocenie całościowego wrażenia wzorów opakowań produktów żywnościowych w świetle praktyki Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Europejski Przegląd Sądowy 2016, nr 2, s. 32). W ocenie Sądu Apelacyjnego projektant wzorów wykorzystanych w opakowaniach pozwanej korzystał ze swobody twórczej w zakresie właśnie sposobu budowy opakowania dla słodczy, układu w jakim są prezentowane, zastosowanych kolorów. Przy ocenie swobody twórcy zasadnicze znaczenia ma ta część bukietu, która dla każdej tego typu kompozycji kwiatowej, jak i zbudowanej ze słodczy ma największe znaczenie, a więc układ kwiatów (słodczy) tworzących bukiet. Odwołując się do układu słodczy we wzorach pozwanej, ułożenia kompozycji, owinięcia jedynie słodczy folią, nie można przyjąć, że doszło do naruszenia art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, a powódka skutecznie nie wykazała okoliczności przeciwnej. Ponownie należy przypomnieć, że pozwana wytworzyła wzór w którym bukiet słodczy różni się istotnie od bukietu słodczy ucieleśniającego wzory powódki wszystkim z wyjątkiem zachowania kształtu bukietu. Pamiętać bowiem trzeba, że ocena zakresu swobody twórczej, powinna być dokonywana również z perspektywy zorientowanego użytkownika (tak: R. Skubisz, A. Wojciechowska, w: R. Skubisz (red.), System prawa prywatnego. Tom 14B. Prawo własności przemysłowej. Warszawa 2017, s. 115). W ramach właśnie tej swobody twórczej z perspektywy poinformowanego użytkownika pozwana zastosowała zgoła odmienne ułożenie słodczy, uformowanie bukietu, czy jego kolor, jak również rodzaj użytych słodczy, nie zapominając również o materiale użytym do utworzenia samego bukietu.

Ostatecznie więc należy w pełni podzielić ocenę dokonana przez Sąd Okręgowy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie można stwierdzić, że pozwana wyprowadzając do obrotu słodczyce w kształcenie bukietów kwiatowych naruszyła jakąkolwiek normę prawną. Stan faktyczny ustalony przez Sąd Okręgowy w pełni odpowiadał zebranemu materiałowi dowodowemu i został poczyniony w oparciu o dokładną jego analizę. Sąd Okręgowy zauważył jednocześnie, że wzory stosowane przez pozwaną na zorientowanym użytkowniku wywrą inne ogólne wrażenie niż wzory powódki, a jednocześnie uwzględniono stopień swobody twórczej.

W tym miejscu należy jedynie dodać, że zawarte w apelacji żądanie zakazania pozwanej - (...) spółka jawna z siedzibą w B. używania wspólnotowych wzorów zarejestrowanych na rzecz powódki w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej w A. ((...)) pod nr (...) i nr (...)- (...) w dokumentach handlowych i reklamie, w tym na stronach Internetowych pośrednio lub bezpośrednio związanych z prowadzoną przez pozwaną działalnością gospodarczą także dlatego nie mogło być uwzględnione, albowiem powódka nigdy nie twierdziła, a tym bardziej nie udowodniła, że pozwana używa wspólnotowych wzorów powódki w sposób opisany powyżej. Powódka w rzeczywistości konsekwentnie wskazywała, że wzory używane przez pozwaną są podobne do wzorów zarejestrowanych na rzecz powódki, niemniej nie twierdziła, że są to wzory tożsame. Z kolei żądanie nakazania pozwanej - (...) spółka jawna z siedzibą w B. usunięcia skutków niedozwolonych działań przez zniszczenie wszystkich stanowiących własność pozwanej opakowań słodczy w kształcie bukietu, w którym kolorowe cukierki - żelki są ułożone u góry i tworzą kielich, osłonięty od góry folią, owiniętego krepiną, zwężającego się ku dołowi, formując krótki uchwyt, w szczególności w opakowaniu:

nie mogło być uwzględnione także dlatego, iż powódka nie wykazała, że pozwana dysponuje choćby tego typu opakowaniami. Szczególnie ważnym jest, że pozwana w toku postępowania apelacyjnego wskazała, że zaprzestała obrotu produktami, których dotyczy żądanie, a powódka nie udowodniła, że pozwana w dalszym ciągu wprowadza do obrotu towary, których dotyczy żądanie pozwu.

Wreszcie należy przypomnieć, że powódka formułowała również żądania związane z popełnieniem czynów nieuczciwej konkurencji. Na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym powódka twierdziła, że działania pozwanej wypełniają znamiona wynikające z art. 3 ust. 1 u.z.n.k., jak również z art. 10 ust. 1 u.z.n.k., a także art. 13 ust. 1 u.z.n.k. Sąd Okręgowy uznał jednak, że nie sposób przyjąć, iż pozwana popełniła wskazane czyny nieuczciwej konkurencji. Powódka ani we wnioskach apelacyjnych, ani w toku postępowania nie podtrzymywała twierdzeń, że działanie pozwanej wypełnia znamiona czynu nieuczciwej konkurencji z art. 10 ust. 1 u.z.n.k., a także art. 13 ust. 1 u.z.n.k. Należy w tym kontekście jedynie przypomnieć, że powódka wyprowadzała rzekome popełnienie przez pozwaną czynu nieuczciwej konkurencji stypizowanego w art. 10 ust. 1 u.z.n.k. z faktu oznaczania gotowych wyrobów oznaczeniem (...) i z faktu tego wyprowadzała żądanie o zakazanie i nakazanie usunięcia skutków. Niemniej powyższe żądanie nie zostało ponownie wyartykułowane w piśmie precyzującym wnioski apelacji. Z kolei fakt popełnienia przez pozwaną czynu z art. 13 ust. 1 u.z.n.k. pozwana wyprowadzała z tzw. naśladownictwa niewolniczego. Niezależnie od tego, że do zagadnienia tego nie odnosiły się wnioski apelacyjne, które wprost nawiązywały jedynie do czynu z art. 3 ust. 1 u.z.n.k., to ponadto również w uzasadnieniu apelacji nie powoływano się na fakt rzekomego naśladownictwa niewolniczego. Dla porządku należy jedynie wskazać, że Sąd Apelacyjny podziela w pełni stanowisko Sądu Okręgowego a według którego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na stwierdzenie, że pozwana dopuściła się czynów z art. 10 ust. 1 u.z.n.k., a także art. 13 ust. 1 u.z.n.k. Przeprowadzona w tym zakresie przez Sąd Okręgowy analiza prawna zasługuje na pełną aprobatę i powódka jej nie kwestionowała.

Powódka zaś na etapie apelacji w dalszym ciągu zarzucała popełnienie przez pozwaną czynu nieuczciwej konkurencji z art. 3 ust. 1 u.z.n.k. W ocenie Sądu Apelacyjnego argumentacja powódki w tym zakresie była niezasadna, aczkolwiek w rzeczywistości brak jest podstaw do zawężającej wykładni pojęcia naruszenia interesu gospodarczego. W tym ostatnim kontekście trafny był wywiedziony w apelacji zarzut naruszenia art. 3 ust. 1 w zw. z art. 18 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż podmiotowi z siedzibą za granicą nie przysługują roszczenia wynikające z ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji z dnia 16 kwietnia 1993r., gdyż jego interes nie jest naruszony, a nawet zagrożony na rynku polskim, co nie znajduje uzasadnienia prawnego. Zdaniem bowiem Sądu Apelacyjnego sam fakt nieprowadzenia przez powódkę na terytorium Polski działalności gospodarczej nie pozwala wysnuć wniosku o braku zagrożenia, czy naruszenia interesów powódki. Zdaniem Sądu II instancji interes gospodarczy w znaczeniu nadanym art. 3 u.z.n.k. należy rozumieć szeroko. Jest określonym stanem - korzystnie już ukształtowanym dla przedsiębiorcy, albo takim stanem, który dopiero w przyszłości może dla niego stanowić źródło korzyści rzeczywistych lub tylko oczekiwanych (por. uchwała SN z dn. 23.02.1995 r., sygn. III CZP 12/95, OSNC 1995/5/80). Niemniej okoliczność ta nie miała bezpośredniego przełożenia na ocenę zaskarżonego wyroku. Fakt ten czynił natomiast bezprzedmiotowym zarzut naruszenia art. 217 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez niezasadne oddalenie wniosku powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. B..

W kontekście natomiast podtrzymywanych przez powódkę na etapie postępowania apelacyjnego żądań opartych na ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji należy wskazać, że zgodnie z art. 3 ust. 1 u.z.n.k. czynem nieuczciwej konkurencji jest działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta. W ocenie Sądu Apelacyjnego czyn pozwanej wprowadzania do obrotu opakowań, do których odnosiło się żądanie pozwu nie może być uznany za sprzeczny z prawem lub dobrymi obyczajami. Powódka zarzucała, że doszło do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i przyjęcie, że działalność pozwanej sprowadzająca się do zaczerpnięcia z wzorów zarejestrowanych na rzecz powódki cech istotnych i wykorzystanie ich przy produkcji opakowania wprowadzanego następnie do obrotu przez pozwaną, nie jest sprzeczna z prawem ani z dobrymi obyczajami ani nie narusza, a nawet nie zagraża interesom gospodarczym powódki.

Przede wszystkim ponownie należy przypomnieć, że U. D. w (...) spółka jawna w B. do dnia 23 grudnia 2018 r. służyły prawa do:

- wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w (...) pod nr. (...) - (...), przedstawiającego opakowanie:

(...).1 , (...).2 , (...).3 ,

- wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w (...) pod nr. (...) - (...), przedstawiającego opakowanie:

(...).1 , (...).2 , (...).3 ,

- wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w (...) pod nr. (...) - (...), przedstawiającego opakowanie:

(...).1 , (...).2 , (...).3

W ocenie Sądu Apelacyjnego już powyższa okoliczność nie pozwala na uznanie działania pozwanej za sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami. Pozwana bowiem była uprawniona do korzystania z zarejestrowanego wzoru w zakresie wynikającym z art. 19 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002.

Ponadto unikając powtórzeń z wcześniejszych rozważań trzeba przypomnieć, że wbrew twierdzeniom powódki nie doszło do zaczerpnięcia przez pozwaną z wzorów zarejestrowanych przez powódkę istotnych ich elementów. Jak już bowiem zaznaczono jedynym wspólnym elementem był kształt samego opakowania. Niemniej kształt ten nie jest objęty ochroną wynikającą z zarejestrowania przez powódkę wzoru wspólnotowego. Kwestię tą powódka zresztą przyznała w toku postępowania apelacyjnego wskazując, że nie uzurpuje sobie prawa do ochrony samej idei opakowania w formie bukietu, ale wzoru w zarejestrowanej formie. Sąd Apelacyjny, a wcześniej Sąd Okręgowy podkreślił, że podobieństwa pomiędzy wzorami zarejestrowanymi przez powódkę, a stosowanymi przez pozwaną kończą się właśnie na samym kształcie opakowania. Pozostałe bowiem elementy zdecydowanie różnicują wzory powódki i wzory opakowań stosowane przez pozwaną. Różnice, jak było podnoszone, dotyczą tak samego układu bukietu, użytych materiałów, słodyczy, czy zastosowanego sposobu ofoliowania. Zdaniem Sądu Apelacyjnego tak daleko idące różnice nie pozwalają mówić o zaczerpnięciu przez pozwaną ze wzorów powódki istotnych elementów, a tym samym nie pozwalają stwierdzić, że działanie pozwanej było niezgodne z prawem, czy choćby naruszało dobre obyczaje. Aczkolwiek ma rację powódka, że ewentualne działanie o charakterze pasożytniczym mogłoby być uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami, niemniej z uwagi na odmiennosc wzorów zarejestrowanych przez powódkę i opakowań stosowanych przez pozwaną, nie można uznać, iż pozwana korzysta z gotowego efektu pracy swego konkurenta handlowego. Nie bez znaczenia w kontekście ewentualnej bezprawności działania pozwanej jest także ugoda zawarta z P. W. i M. W., którym przysługują wzory wspólnotowe zarejestrowane pod numerem (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), a które dotyczą koncepcji mocowania poszczególnych elementów bukietów kwiatowych wykonanych ze słodyczy. Na mocy tej ugody pozwana zobowiązała się do tego, że pakowanie kompozycji kwiatowych z zastosowaniem kółka z otworami będzie odbywać się wyłącznie przez P. W. i M. W.. Powyższe również w ocenie Sądu Apelacyjnego nie pozwala działaniom pozwanej uznać za sprzeczne z prawem, czy dobrymi obyczajami.

Ponadto elementem koniecznym dla stwierdzenia popełnienia przez pozwaną czynu nieuczciwej konkurencji z art. 3 ust. 1 u.z.n.k. jest jeszcze stwierdzenie, że jej działanie zagraża lub narusza interes powódki. W ocenie Sądu Apelacyjnego powódka powyższemu ciężarowi dowodowemu nie podołała. Przede wszystkim znów trzeba przypomnieć, że pozwana oświadczyła, iż zaprzestała wprowadzania do obrotu bukietów opisanych pozwie. Powódka okoliczności tej nie zaprzeczyła ani na rozprawie w dniu 30 stycznia 2018 r., na której stwierdzenie to padało, ani na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2019 r. Powyższe twierdzenie jest tym bardziej wiarygodne jeżeli zważyć, że upłynął okres na który pozwana uzyskała ochronę na zarejestrowane przez nią wzory wspólnotowe i nie ubiegała się ona o przedłużenie tejże ochrony. Jeżeli zaś pozwana zaprzestała wprowadzania sporych opakowań do obrotu to brak jest podstaw do przyjęcia, że jakiegokolwiek jej zachowanie choćby teoretycznie może zagrażać interesom powódki. Trzeba jeszcze przypomnieć, że Sąd II instancji zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. za podstawę wyrokowania przyjmuje stan faktyczny istniejący w chwili zamknięcia rozprawy apelacyjnej. Powyższe jest tym bardziej istotne jeżeli zważyć, że w ocenie powódki zagrożenie jej interesów miałyby wynikać stąd, iż pozwana miałaby dążyć do przejęcia klienteli powódki bez ponoszenia własnych nakładów na promocję i reklamę. Skoro jednak pozwana produktów opisanych przez powódkę nie wprowadza na rynek, to tym samym nie można mówić o istnieniu tak zdefiniowanego

zagrożenia dla interesów powódki. Okoliczność ta również w ocenie Sądu Apelacyjnego nie pozwala przyjąć, że doszło do popełnienia przez pozwaną czynu nieuczciwej konkurencji.

Wreszcie trzeba przypomnieć, że w piśmie precyzującym wnioski apelacyjne powódka wniosła o zakazanie pozwanej - (...) spółka jawna z siedzibą w B. - dopuszczania się czynów nieuczciwej konkurencji poprzez zakazanie pozwanej wprowadzania do obrotu, oferowania, składowania, importu i eksportu, słodyczy w opakowaniu w kształcie bukietu, w którym kolorowe cukierki - żelki są ułożone u góry i tworzą kielich, osłonięty od góry folią, owiniętego krepiną, zwężającego się ku dołowi, formując krótki uchwyt, tj. w opakowaniu tożsamym lub podobnym, stosowanym na rynku polskim przez powoda, w szczególności w opakowaniu jak przedstawiono poniżej:

Powyższe było w rzeczywistości żądaniem zaniechania niedozwolonych działań w rozumieniu art. 18 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k. Tymczasem jak już wyartykułowano pozwana oświadczyła, że zaprzestała stosowania powyższych opakowań, a powódka nie udowodniła wniosku przeciwnego. W doktrynie zaś trafnie wskazuje się, że z roszczeniem o zaniechanie można wystąpić jedynie wówczas, gdy dany czyn został popełniony i stan niedozwolonego działania trwa lub jeżeli stan ten już nie trwa, niemniej zachodzi niebezpieczeństwo ponowienia niedozwolonych zachowań (tak: J. Szwaja, K. Jasińska, w: Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz, Warszawa 2013, s. 866). Skoro pozwana zaniechała działań, które w ocenie powódki stanowią czyn nieuczciwej konkurencji, zaś brak jest podstaw do stwierdzenia niebezpieczeństwa ich ponowienia i także z tego względu roszczenie powódki oparte na podstawie art. 3 ust. 1 u.z.n.k. w zw. z art. 18 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k. nie mogło być uwzględnione.

Ostatecznie więc zarówno roszczenia powódki wywodzone na podstawie rozporządzenia nr 6/2002, jak i u.z.n.k. były bezpodstawne, co zaś musiało skutkować na podstawie art. 385 k.p.c. oddaleniem apelacji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Postępowanie apelacyjne zostało w całości wygrane przez stronę pozwaną. Zasadnym było więc zasądzenie na jej rzecz pełnych poniesionych przez nią kosztów postępowania apelacyjnego na które składały się koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 1260 zł, których wysokość została ustalona na podstawie § 8 ust. 1 pkt 19 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804 z póź. zm).

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji wyroku.

Tomasz Szczurowski Mariusz Łodko Jolanta de Heij-Kaplińska